ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 771	Μεγάλη Τρίτη 10 Ἀπριλίου 2001, βράδι	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἁμαρτωλὸς γυνὴ

ΔΙΑΝΥΟΥΜΕ, ἀγαπητοί μου, τὴν ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Τὰ γεγονότα ποὺ ἑορτάζουμε εἶνε μεγάλα καὶ συγκλονιστικά.

Χθὲς ἀκούστηκαν ὀκτὼ *«οὐαί»* (Ματθ. 23, 13-39), ὀκτὼ ἀστροπελέκια, ποὺ ἔπεσαν καὶ πέφτουν στὰ κεφάλια τῶν ἁμαρτωλῶν ἐκείνων ποὺ χειροτέρα ἔκφρασίς των εἶνε οἱ ὑποκριταὶ φαρισαῖοι. Χθὲς ἔψαλλε ἡ Ἐκκλησία τὰ ὡραῖα της τροπάρια, ἀλλὰ ἄδειες ἦταν οἱ ἐκκλησίες. Σήμερα γέμισαν. Τί ἄραγε εἶνε ἐκεῖνο ποὺ τράβηξε τοὺς πολλούς;

Οἱ περισσότεροι ἔρχονται γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ ὑπέροχο τροπάριο τῆς Κασσιανῆς. Ἀλλ' ἂν τοὺς ρωτήσῃς βγαίνοντας, τί ἔλεγε τὸ τροπάριο, δὲν ξέρουν ν' ἀπαντήσουν. Ὅπως μπῆκαν, ἔτσι βγῆκαν. Καμμιὰ ὠφέλεια. Μαῦροι μπῆκαν, μαῦροι βγαίνουν. Μὰ ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσετε μόνο τὸ τροπάριο· θέλω νὰ τὸ κατανοήσετε καὶ νὰ φύγετε ὠφελημένοι. Ἐπιθυμῶ ἡ καρδιά σας νὰ συγκλονισθῇ ἀπὸ τὸ θεῖο δρᾶμα τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Γι' αὐτὸ κάνω μιὰ ἀπόπειρα ν' ἀναφερθῶ στὸ τροπάριο καὶ παρακαλῶ νὰ προσέξετε.

* * *

«Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή». Ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ γυναίκα, ποὺ ἔπεσε σὲ πολλὲς ἁμαρτίες; Μερικοὶ λένε, ὅτι εἶνε ἡ Κασσιανὴ ποὺ ἔγραψε τὸ τροπάριο. Ὄχι, δὲν εἶνε. Ἡ Κασσιανὴ ἦταν ἁμαρτωλὴ τόσο ὅσο ὅλες οἱ γυναῖκες καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Δὲν ἦταν διεφθαρμένη. Ἦταν σεμνὴ κοπέλλα, παρθένος, ἐγκαλλώπισμα τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Ὅταν μετὰ τὸ περιστατικὸ μὲ τὸν Θεόφιλο ἀντελήφθη τὴ ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, φόρεσε τὸ μαῦρο ράσο τῆς μοναχῆς. Ἔζησε μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς της παρθένος, καὶ συνέθεσε πολλὰ ὡραῖα τροπάρια ποὺ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας.

Ἂν ἀνοίξουμε τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο στὸ κεφάλαιο 7, θὰ δοῦμε ποιά ἦτο ἡ ἁμαρτωλὴ τοῦ τροπαρίου, ἡ πόρνη ποὺ ἔπεσε σὲ πολλὲς ἁμαρτίες. Ὁ εὐαγγελιστὴς μιλάει γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ πουλοῦσε τὰ κάλλη της, κ' εἶχε παρασύρει πολλοὺς στὴ διαφθορά.

Ἀλλὰ μιὰ μέρα, αὐτὸ τὸ κουρέλι τοῦ δρόμου, ἄκουσε λόγια θεῖκά. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της εἶδε θαύματα, ἀντίκρυσε τὴ θεία μορφὴ τοῦ Χριστοῦ. Μέσα στὴν καρδιά της δημιουργήθηκε σεισμός, ἔγινε τεραστία μεταβολή. Ἐκείνη ποὺ ἦταν ἕνα κάρβουνο τοῦ διαβόλου, ἔγινε διαμάντι τοῦ Χριστοῦ. Αἰσθάνθηκε εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτή της. Θέλοντας νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη της στὸ Χριστό, τὸν πλησίασε ὅταν τῆς δόθηκε εὐκαιρία.

Χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν, μπῆκε στὸ σπίτι τοῦ φαρισαίου, ὅπου ἐφιλοξενεῖτο ὁ Χριστός. Ἔπεσε στὰ πόδια του. Τὰ ἔπλυνε μὲ τὰ μύρα καὶ μὲ τὰ δάκρυά της. Τὰ σφούγγιξε μὲ τὰ μακριὰ μαλλιά της. Καὶ δὲν ἔπαυε ν' ἀσπάζεται τὰ πόδια ἐκεῖνα, ποὺ σὲ λίγο θὰ καρφώνονταν στὸ σταυρό.

Ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ, ὁ φαρισαῖος, σκανδαλίστηκε ὅταν εἶδε τὴν πόρνη, ποὺ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι τὴν ἀπέφευγαν καὶ δὲν τῆς ἔλεγαν οὔτε καλημέρα. Σκέφτηκε· Πώ πώ! ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν προφήτης, θὰ γνώριζε τί εἶνε αὐτὴ καὶ δὲν θὰ ἐπέτρεπε νὰ τὸν πλησιάζῃ καὶ νὰ τὸν ἀγγίζῃ μιὰ πόρνη. Καὶ ὁ Χριστός, ποὺ διάβασε τὴ σκέψι του, τοῦ ἀπήντησε μὲ μιὰ παραβολή.

Ἕνας σπλαχνικὸς ἄνθρωπος δάνεισε σὲ κάποιον 500 δηνάρια, δηλαδὴ 500 χρυσὲς δραχμὲς ἢ 25 λίρες. Καὶ σ' ἕναν ἄλλο 50 δηνάρια, δηλαδὴ 2,5 λίρες. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ οἱ δύο δὲν μποροῦσαν νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψουν, τοὺς

τὰ χάρισε. Κ' ἐρωτᾷ ὁ Χριστός· Ποιός ἀπὸ τοὺς δύο θὰ αἰσθάνεται μεγαλύτερη εὐγνωμοσύνη στὸ δανειστή; Ὁ φαρισαῖος ἀπαντᾷ· Ἀσφαλῶς αὐτὸς ποὺ τοῦ ἐχαρίσθη τὸ μεγαλύτερο ποσό. Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ λέει· Αὐτή εἶνε ἡ γύναίκα ποὺ τῆς ἐχαρίσθη τὸ μεγαλύτερο ποσό, διότι ἀναστενάζει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν μεγάλων ἁμαρτημάτων της. Αὐτὴ χρωστάει 500 δηνάρια. Ἐσὺ νομίζεις ὅτι ἔχεις μικρὸ χρέος. Γι' αὐτό, ὅταν ἤρθα στὸ σπίτι σου, δὲν ἔφερες νερὸ νὰ μοῦ πλύνῃς τὰ πόδια, καθὼς εἶνε συνήθεια· ἐνῷ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μπῆκε δὲν ἔπαυσε νὰ κλαίῃ καὶ μὲ τὰ δάκρυά της νὰ μοῦ πλένῃ τὰ πόδια.

Ἀπευθύνεται τότε στὴ γυναῖκα καὶ τῆς λέει τὰ ἀνεκτίμητα ἐκεῖνα λόγια· «*Ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι*», σοῦ συγχωροῦνται ὅλες οἱ ἁμαρτίες, γιατὶ ἀγάπησες πολύ (βλ. Λουκ. 7,36-48). Λίγοι ἀγάπησαν τόσο πολὺ τὸ Χριστό, λίγοι μετανόησαν τόσο.

* * *

Ἀδελφοί μου! Πρὶν τελειώσω, θὰ κατέλθω στὴν πεζότητα τῆς ζωῆς. Ἡ ἁμαρτωλὴ γυναίκα μᾶς δίνει ἀφορμὴ νὰ σκεφθοῦμε τὴ σημερινὴ κοινωνία.

Τότε τέτοιες γυναῖκες ἦταν δύο - τρεῖς. Σήμερα, Θεέ μου Θεέ μου! γέμισε ὁ κόσμος. Ἂν πᾶτε στὰ νυκτερινὰ κέντρα, θὰ βρῆτε πλῆθος ἀπὸ αὐτές, ποὺ ἁρμέγουν τὰ πορτοφόλια τῶν ἀνοήτων. Ὅπου πέφτει χρῆμα, ἐκεῖ ἔρχονται καὶ μαζεύουν λεφτά.

Νὰ κατηγορήσουμε αὐτὲς τὶς γυναῖκες; Ὄχι. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶνε συμπαθής.

Φταῖνε βεβαίως καὶ αὐτές. Ἀλλὰ πολὺ περισσότερο γιὰ τὸ κατάντημά τους φταίει ἡ κοινωνία· ἡ διεφθαρμένη καὶ ἄπιστη κοινωνία, ποὺ κάθε βράδι γινόταν δάσκαλος καὶ προαγωγός τους. Φταίει ἡ αἰσχρὰ τηλεόραση, ποὺ εἶνε ἡ αἰσχροτέρα τῶν Βαλκανίων· αὐτὴ τὶς δίδαξε καὶ τὶς προώθησε στὴν πορνεία καὶ τὴ μοιχεία. Καὶ ὅπως πάνω στὴν κοπριὰ βγαίνουν τὰ μανιτάρια, ἔτσι καὶ πάνω στὶς κοπριὲς τῆς τηλεοράσεως καὶ τοῦ ραδιοφώνου βγαίνουν αὐτὲς οἱ δυστυχισμένες γυναῖκες. Γέμισε ἡ κοινωνία. Σόδομα καὶ Γόμορρα κατήντησε ἡ ἀγαπημένη μας πατρίδα.

Δὲν ἔπρεπε στὴν Ἑλλάδα μας, ποὺ ἔχει ἔνδοξη ἱστορία, νὰ ὑπάρχουν τέτοιες γυναῖκες. Στὸν Πόντο, στὴ Μακεδονία μας καὶ παντοῦ ὅπου βασίλευε ὁ Χριστός, τὸ λέει ἡ ἱστορία, περνοῦσαν ἑκατὸ χρόνια καὶ δὲν εὕρισκες οὔτε μία πόρνη. Δὲν ἀκουγόταν οὔτε ἡ λέξι. Ὅλα ἦταν ἁγνὰ καὶ καθαρά. Τώρα... Δὲ' φταῖνε ὅμως τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα. Ἂν ἦταν διαφορετικὴ ἡ κοινωνία, δὲν θὰ ὑπῆρχε αὐτὸ τὸ κακό. Θὰ μποροῦσαν κι αὐτὲς νὰ ζήσουν ὑπὸ καλύτερες συνθῆκες, νὰ διαπαιδαγωγηθοῦν, νὰ καλλιεργηθοῦν, νὰ γίνουν τίμιες νοικοκυρές, ἐκλεκτὲς Ἑλληνίδες. Δὲν κατηγορῶ· συμπαθῶ τὶς γυναῖκες αὐτές. Μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ μετανοιώσουν καὶ νὰ γίνουν ἐκλεκτὲς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Κατηγορῶ τὴν κοινωνία ὁλόκληρη.

Συνεπῶς, φταῖμε ὅλοι. Φταίει τὸ ἐπίσημο κράτος, ποὺ ἀδιαφορεῖ, καὶ ψηφίζει νόμους ποὺ ἀποποινικοποιοῦν τὴν πορνεία καὶ τὴ μοιχεία. Δὲν θεωροῦνται πλέον ἔγκλημα. Ἐλεύθεροι οἱ ἄνθρωποι ν' ἁμαρτάνουν σὰν τὰ σκυλιὰ στοὺς δρόμους. Φταίει καὶ ἡ ἐπίσημος ἐκκλησία, παπᾶδες καὶ δεσποτάδες.

Τί πρέπει νὰ κάνουμε; Πολλὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε. Νὰ φτειάξουμε κράτος χριστιανικό· ὑπάρχουν προϋποθέσεις. Νὰ μὴν ἐπιτρέπεται ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ ἀκολασία, ἀλλὰ μόνο ὁ γάμος. Νὰ λάμπῃ ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο τῆς πατρίδος μας μέχρι τὸ ἄλλο ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου.

Τί ἄλλο πρέπει νὰ κάνουμε; Ἀπόψε, ποὺ εἴδαμε τὰ δάκρυα τῆς πόρνης, ἂς παρακαλέσουμε, ἀγαπητοί μου, τὸ Θεό, νὰ μᾶς δώσῃ κ' ἐμᾶς τέτοια δάκρυα. Διότι ὅλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί. Μπορεῖ μερικοὶ νὰ εἶστε ἄνθρωποι τῆς ἐκκλησίας, μπορεῖ νὰ ἐξομολογῆσθε καὶ νὰ κοινωνῆτε. Μὴ καυχᾶσθε γιὰ τὶς ἀρετές σας· γιατὶ εἶνε ψεύτικες. Μέσα στὸν κόσμο ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ φαίνονται ἅγιοι, ἀλλὰ δὲν εἶνε. Ἕνα δάκρυ μιᾶς πόρνης ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ ἕνα τέτοιο ψευτοάγιο.

Νὰ χύσουμε, σὰν πᾶμε στὸ σπίτι μας, ἕνα δάκρυ γιὰ τὸν ἑαυτό μας, ἕνα δάκρυ γιὰ τὴν πατρίδα μας, καὶ ἕνα δάκρυ γιὰ τὶς χιλιάδες αὐτὲς γυναῖκες ποὺ περιφέρονται σὰν ράκη στοὺς δρόμους. Ξέρω πολὺ καλά, πὼς εἶνε δυστυχισμένες· ἰδιαίτερα τὶς ἡμέρες αὐτές. Κλαῖνε κι ἀναστενάζουν. Πουλοῦν τὸ κορμί τους, ἀλλὰ μέσα στὴν καρδιά τους παίζεται δρᾶμα. Ἐσεῖς οἱ γυναῖκες, θὰ πᾶτε στὰ σπίτια σας καὶ θὰ εἶστε μὲ τοὺς ἄντρες σας, ἐνῷ αὐτὲς θὰ γυρίζουν σὰν κουρέλια τῆς κοινωνίας καὶ σὰν κάρβουνα τοῦ κόσμου.

Γι' αὐτὲς λοιπὸν τὶς ἁμαρτωλὲς γυναῖκες, ποὺ ὅλοι φταῖμε γιὰ τὸ κατάντημά τους, ἂς κλαύσουμε καὶ ἂς παρακαλέσουμε τὸ Θεό, νὰ τοὺς δώσῃ μετάνοια, νὰ τὶς φέρῃ κοντά του, καὶ νὰ τὶς κάνῃ ἐκλεκτὰ μέλη τῆς κοινωνίας, πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία· Πρώτη ἐκφώνησις | ναὸς Ἁγίου Ἰωάννου Πτολεμαΐδος 6-4-1977· Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 10-4-2001